



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 726. Usque Ad Annum 813

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117859

§.7. Concilium Iconoclastarum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66091](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66091)

§. VII.

Sæcul. VIII.
A. C. 754.*Concilium Iconoclastarum.*

Constantinus his victoriis inflatus ad a-
bolendam imaginum venerationem
mentem adjecit, singulis diebus populum
excitans, ut eas tolleret. Sic nempe
viam parabat ad celebrandum Conci-
lium, quod anno sequente septingente-
simo quinquagesimo quarto, Regni sui
decimo tertio Indictione septima convo-
cavit. Adfuere trecenti triginta & octo
Episcopi, quorum principes erant Gre-
gorius Neocæsariensis, Theodosius Epis-
copus Ephesinus, Imperatoris Apsimari
filius, & Sisinnius cognomento Pastilas
Episcopus Pergensis in Pamphylia; sed
nullus Patriarcha, nec quisquam Lega-
tus nomine Sedis Romanæ, Alexandri-
næ, Antiochenæ aut Jerosolymitanæ.
Sedes vero Constantinopolitana vacabat.
Quippe Anastasius eodem anno extinctus
fuerat ex morbo, quem Græce *Cordap-
sos*, nempe viscerum nodum, vocant,
unde excrementa ex ore egerere coge-
batur. Hoc Conciliabulum in Palatio
Hierix in Asiæ ora Civitati Constantino-
politanae directe adversa decimo die Fe-
bruarii inchoatum, & sex mensibus con-
tinuatum usque ad diem octavum Au-
gusti, deinde in Ecclesiam Blachernarum
translatum est. Ibi Constantinus Impe-
rator

7. Conc. p. 18.

Cang. C. P.
lib. IV. c. 23.
vit. Steph.
Jun. p. 444.
Conc. Nicen.
2. act. 6. tom.
7. p. 395.

Sæcul. VIII.

A. C. 754.

rator in Ambonem ascendit, & manu sua tenens Constantinum Monachum Episcopum Silæi magna voce pronunciavit: *Constantino Patriarchæ Oecumenico multos annos!* simulque sacrum habitum dedit & Pallium. Eodem die finitum est Concilium, cujus nihil amplius nobis superest, nisi Definitio Fidei cum titulo: *Definitio Sancti & magni Concilii Oecumenici.*

Conc. to. 7.
p. 401.

p. 408.

p. 412.

Theoph. an.
9. p. 357. an.
10. p. 358.

Præmissis longis ambagibus dicit Concilium, JESUM Christum nos ab Idololatria liberasse, & docuisse, Deum in Spiritu & veritate adorare. *Verumtamen,* subjungit, *cum Dæmonis invidia Ecclesiæ pulchritudinem non ferret, sub specie Christianæ Religionis Idolorum cultum sensim revexit, dum hominibus persuasit, ut adorent Creaturam, & pro Deo habeant simulacrum, cui nomen JESU Christi tribuitur. Quapropter sicut olim Salvator Mundi Apostolos suos misit ad destruenda Idola, ita hodie quoque Servos suos Imperatores nostros, Apostolorum imitatores, suscitavit ad nos docendos, & dolos Diaboli evertendos. Ita nempe hi Episcopi, turpes adulatores! Discipulos se profitentur Imperatorum, quorum unus puppus erat quadriennis, scilicet Leo Constantini filius, vigesimo quinto Januarii anno septingentesimo quinquagesimo natus, & in die Pentecostes*

stes sexto Junii coronatus anno septingen-
 tesimo quinquagesimo primo. Deinde
 profitentur, quod sex Concilia Oecume-
 nica recipiant, eaque nominatim desi-
 gnant. His subjungunt: *Postquam igitur*
Doctrinam Conciliorum accurate ex-
aminavimus, visum est nobis, artem illi-
citam pingendi præcipuo Doctrinæ nostræ
articulo, nimirum Jesu Christi Incarna-
tioni, adversari, & sex Conciliorum Fi-
dem evertere. Pictura inducit errorem
Nestorii, Jesum Christum in duas Per-
sonas dividens, & nihilominus Hære-
ses quoque confirmat Arii, Dioscori, Eu-
tychis, & Severi, commixtionem & con-
fusionem duarum naturarum docentium.
Quippe pictor, si imaginem fecerit, vocat
eam Christum; atqui nomen Christi si-
mul Deum & Hominem significat. Er-
go vel pictor, ut ipse quidem putat, im-
mensam Divinitatem intra limites car-
nis creatæ inclusit, vel duas Naturas sine
confusione unitas confudit. () Qui i-*
magi-

Sæcul. VIII.
 A. C. 754.
 Conc. p. 417.
 420. &c.
 p. 425.

(*) Vah! crassam Episcoporum Orientalium
 ignorantiam, vel magis servilem & abjectissimam
 assentationem! unde etiam dispicitur, quantum
 illi errent, qui a Communione & Doctrina Ec-
 clesiæ Romano-Catholicæ, unica sensibili & in-
 fallibili veritatis Regula, recedunt. Populi ve-
 ro in Oriente illo tempore potius seducti quam
 propria voluntate Hæretici dici poterant, quam-
 vis plurimi Doctrinæ Catholicæ inhærent.

Sæcul. VIII. *maginem factam adorat, ejusdem blasphemie reus est, uterque anathematizari meretur.*
 A. C. 754.

p. 440.

Fides Icono-
 clastarum.

Sine dubio errorem excusare volent dicentes: nihil aliud pingimus, nisi carnem, quam vidimus, quam attrectavimus, & quæ nobiscum conversata est. Sed dum hæc dicunt, impio Nestorio consentiunt. Quippe considerandum est, quod juxta Doctrinam Patrum Caro JESU Christi, quamprimum cepit existere, statim Caro Verbi fuerit, & nunquam ideam alicujus separationis admiserit, sed tota a Natura Divina assumpta & tota Divinizata. Cur ergo pictores eam separant? Eadem ratio est circa Sanctam Christi animam. In primo instanti suæ existentiae fuit anima Dei, & nunquam a Divinitate separata, etiam tunc quando a corpore suo separata est. Quomodo ergo insipientes isti pingere audent JESU Christi carnem, tanquam carnem puri hominis? sic enim præsumunt, quod Caro Christi per se subsistat, eique aliam Personam tribuunt; unde consequitur, quod Trinitati quartam Personam adjiciant.

Vera imago JESU Christi illa est, quam ipsemet fecit, cum pridie quam pateretur, accepit panem, benedixit, Græcias egit, fregit, & dedit dicens: Accipite & manducate in remissionem peccatorum, hoc est Corpus meum. Et simili modo

modo dans Calicem dixit: Hoc est San-^{Sæcul. VIII.}
 guis meus. Hoc facite in meam comme-^{A.C. 754.}
 morationem. Ut ostenderet, se nullam
 aliam sub cælo speciem, nec figuram, ad ^{p. 445.}
 representandam Incarnationem suam ele-^{Christus non}
 gisse. Quod autem hoc in facto Dei in-^{pingatur.}
 finite sapientis consilium fuit? Nimirum
 ut clare demonstraret, quid in Mystério
 suæ Incarnationis fecerit, id est, sicut
 illud, quod de nobis assumpsit, tantum
 Essentia humana sine subsistentia personali
 est, ne Divinitati nova Persona addere-
 tur, ita, ut suam Imaginem haberemus,
 nobis præcepit, ut offeramus materiam
 electam, scilicet substantiam panis, sed
 sine specie & figura humana, ne Idolola-
 triæ occasio nasceretur. Sicut ergo Cor-
 pus naturale JEsu Christi sanctum est,
 quia Divinum est, ita etiam evidenter il-
 lud, quod ex institutione Corpus ipsius,
 seu sancta ipsius imago, est, aliquo modo
 sanctificatur, & per Gratiam Divinum
 fit. Id enim JEsus Christus facere vo-
 luit, ut, sicut carnem, quam assumpsit,
 sanctificatione sibi propria & naturali ex
 virtute conjunctionis Divinam reddidit,
 ita panis Eucharistiæ, tanquam vera Ima-
 go carnis ejus naturalis, Corpus Divinum
 fieret, per adventum Spiritus Sancti san-
 ctificatum, cooperante Sacerdote, qui of-
 fert, & panem, antea vulgarem, sanctum
 facit. Ceterum sicut Caro vivens Domi-
 ni

Sæcul. VIII. *ni recepit unctionem Spiritus Sancti, ni-*
A. C. 754. *mirum Divinitatem, ita etiam hic Pa-*
nis Divinus cum Sanguine ipsius vivi-
ficante Spiritu Sancto repletus est. ()*
Ergo jam demonstratum, id esse veram
Imaginem Incarnationis Jesu Christi,
quam ut faceremus, ore suo nos docuit.

in Conc. Nic. Inferius videbimus, qua ratione Ca-
 tholici hanc objectionem, & cetera om-
 nia hujus Concilii sophismata refutave-
 rint. Interim notari potest, quod Epis-
 copi Orientales tanquam certum præ-
 sumant, Evcharistiam adorari, dum di-
 cunt, Jesum Christum in ea nolle sub
 figura humana apparere, ne detur locus
 Idololatriæ, item quod Evcharistiam ap-
 pellent Panem Divinum & Corpus Di-
 vinum, atque Calicem Sanguinis Jesu
 Christi, quod confiteantur, Spiritum San-
 ctum descendere, & esse Sacrificium a
 Sacerdote oblatum. Tum hujus Con-
 cillii

† *Lib. XLII.*
 §. 20.

(*) Mirum! quod Schismatici isti ad damnan-
 das imagines argumentum perant ab Evchari-
 stia, unde S. Joannes Damascenus † demonstra-
 verat cultum earum esse licitum. Ceterum
 Evcharistia omnino imago est Jesu Christi in
 Cruce morte cruenta oblata; at Episcoporum
 verba: *Panis Divinus, Corpus Divinum, &*
Panis Spiritu Sancto repletus de alia quam
 reali Christi præsentia explicari non possunt.
 Hinc eatenus Catholice loquebantur.

cilii Definitio continuatur in hunc mo- Sæcul. VIII.
dum: A. C. 754.

§. VIII.

Imagines damnantur.

Porro illæ, quæ falso dicuntur imagines,
nec a Traditione Jesu Christi, Apo-
stolorum, aut Patrum originem ducunt,
nec habent proprias preces, quibus sancti-
ficentur, sed profanæ manent & contem-
ptu dignæ, quales de pictoris manu pro-
dierunt.

p. 452.

Si quis interroget, quare damnemus
Imagines Matris Dei & Sanctorum, qui
simpliciter homines sunt, nec Naturam
Divinam sicut Jesus Christus habent.
Respondebimus; Ecclesiam, mediam inter
Judæos perfidos & cæcos Gentiles posi-
tam utriusque erroris Cæremonias reji-
cere, nempe Judæorum cruenta Sacrifi-
cia, & Idolorum fabricationem & cultum,
cujus mali fons est detestabilis ars pin-
gendi. Nam cum Resurrectionis spem
non haberent, hunc dolum excogitarunt,
ut ea, quæ oculos nostros fugiunt, qua-
si præsentia redderent. Sanctis vero,
qui cum Deo vivunt, injuriâ fit, si in
materia inanimata arte Gentilium ex-
bibeantur.

p. 456.

p. 457.

p. 461.

Deinde Concilium affert aliquot
Textus ex Sacra Scriptura ad Auctori-
tatem suæ Definitioni conciliandam, &

p. 464.

Hist. Ecclesiast. Tom. X. P quos-